Ч. 75. Четвер 18 (5) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільна рада міністрів. — Нова димисия угорского кабінету. — Посередництво держав в італіяньско-турецкій війні.

Під проводом міністра заграничних справ ґр. Берхтольда відбула ся в міністериї заграничних справ спільна рада міністрів, в котрій взяли участь предсідателі обох кабінетів, міністри Авфенберґ і Білиньский і командант мореплавби Монтекуколї. Предметом наради було означене речинця скликаня делеґаций: Порішено, що найблизше засідане делеґаций має відбути ся дня 23 с. м. Делеґациї мають насамперед приняти ухвали що до продовженя буджетової провізориї, яка кінчить ся в кінцем біжучого місяця. Дальшу проґраму означить нова міністерияльна конференция, котра відбуде ся певно перед сесиєю.

Угорска криза, така богата в ріжні звороти, знов вчера прибрала инший вид. Именно ґр. Кін, котрий лише що перед двома тиждняями був іменований „новим“ президентом кабінету, предложить нині на авдиенциї у цісаря свою димисию. Причина тої димисиї лежить перед усім в становищи більшости сойму супротив міністра війни Авфенберґа, котрого більшість не хоче мати міністром. Очивидно що таке становище вплинуло би дуже на хід делеґацийної сесиї; ґр. Кін бачучи, що не зможе забезпечити делеґациям спокійного ходу нарад, мусів подати ся до димисиї.

Та димисия буде безуслівно принята цісаром, бо полишене ґр. Кіна, а уступлене ґен. Авфенберґа, за котрим заявив ся цісар, було би рівнозначним з побідою ворогів міністра війни.

В політичних кругах гадають, що поки що керму кабінету обійме др. Люкач, котрий тішить ся прихильностию в таборі Юстовців, а рівночасно будуть вести ся між сторонництвами переговори, які будуть мати за ціль полагоджене войскових предложень, а то на підставі заявленя нового правительства в справі виборчої реформи.

На кождий случай треба надіяти ся, що по уступленю ґр. Кіна криза буде дійстно покінчена.

З Будапешту доносять, що уступлене ґр. Кіна не є так великою несподіванкою, бо она була вже порішена від послідної его авдиенциї у цісаря, котрий не згодив ся ні на уступлене міністра війни ні на розвязане угорского сойму.

Супротив такого положеня сесия делеґаций мусить бути відложена аж до полагодженя кабінетної кризи. При кінци місяця відбули би делеґациї засідане, на котрім буде принята буджетова провізория, а доперва в маю відбулась би головна сесия.

Нове правительство буде мусіло перед усім привернути конституцию в Хорватії, що було найбільшою похибкою послідних днів кабінету Кіна.

„Pester Lloyd“ доносить: Президент кабінету ґр. Кін-Гедервàрі в часї свого послідного побуту у Відни стрітив ся з ріжними переполнами, які приневолили его до скликаня на вчера ради міністрів. Члени кабінету зібрали ся в мешканю міністра Люкача і по справозданю, яке ґр. Кін зложив о спостереженях пороблених у Відни, раджено над кроками, які треба би поробити. Вислідом тих нарад було, що кабінет постановив подати ся до димисиї. Ґр. Кін-Гедервари вчера о год. 2½ удав ся до Відня, а нині буде на авдиенциї у цісаря і предложить монархови димисию цілого угорского кабінету.

Як вчера вже донесли телеґрами амбасадори европейских держав явили ся вчера у турецкого міністра справ заграничних і предложили ему устно свое посередництво в італіяньско-турецкій війні. Амбасадор росийский появив ся перший, по нім явили ся по черзі амбасадори Німеччини, Австро-Угорщини, Анґлії і Франциї. Міністер приймаючи устні представленя, відповів, що подасть їх зміст до відомости правительства і дасть відповідь.

В кругах турецкого міністерства справ заграничних заявляють, що дружний тон устних предложень викликав там дуже добре вра-

Зрадливі филї.

(З француского — І. Ребраха).

I.

На вузкій гребли, котра з одної сторони звужувала усте ріки і хоронила привязані там лодки, около пятої години по полудни дали ся чути несподівано крики. Рибаки повиходили в коршми, жінки, поправляючи у вікнах свої бретоньскі чипці, були неспокійні, немов би причували яке нещастє.

З дітий, що бавили ся на побережу, одні поутікали, инші розсипані на морскім березї, підняли тревожний крик і стояли непорушно під вплином страху.

Одно з них упало до води.

Збігли ся люди. Однако мужчини споглядали по собі неспокійно. Берег був високий, а филї ударяючи о підмуроване, ломили ся, повертаючи о розсїяні в мори скали. Заметушило ся на побережу. Вкінци показало ся знова на греблі відвязане човно, попихане сильними ударами весел. Бачено ще дитину, єї судорожні рухи, чути було глухий зойкіт. Прозрачна филя несла єї і окривала мов покривалом. Крики з берега правили човном. Оно виплило вже з пристани і пороло филї підіймаючись, аби їх переплисти, в скорих скоках. Але дитина, перед хвилею близько берега, відпливала чим раз дальше. Пізнійше вже єї не бачено. Певне пішла на дно або розбила ся о скали. Човно нікоди не доплиде до него!

Нараз серед тревожної тишини непевности, відозвав ся голос позаду:

— Що стало ся?

Безрадна товпа мимохіть розступила ся.

— Там, там! — кричали.

Чоловік похилив ся, опер одну долоню о берег греблї і кинув ся до води. Всї з'уміли ся, — а серед товпи, в котрій заблисла надія, роздав ся шепіт....

— То Іво.... рибак з сусідного сільця — Іво спаситель....

Всї знали Івона. Видав він морю непримириму війну, загально о тім знали. Море забрало ему діда, вітця і брата; але за кожду з тих жертв Іво видер ему десятки иших, і буде з ним бороти ся все, — неутомимо, доки з черги оно его не вхопить. І розпочала ся одна з тих борб завзятих, хитрих, величавих і могучих, чоловіка з елементом, усмирителя з диким звірем, з котрої він доси все виходив побідителем. Однако вижидане і непевність були страшні; Іво виграває! Бачено его, як поринав і никнув, а по хвили показав ся з дитиною. Підніс єї над головою, мов воєнну добичу і при одушевлених криках розрадованої товпи плив до човна. Влїзли до човна.—Дитина жила. Іво, стріпуючи своє змочене одїне, сказав без тїни гордости:

— Маю такого дітвака дома. Менї здавало ся, що то він.

Стиснувши на березї кілька рук, висунув ся, незамічений — тайком.

II.

Іво ішов вздовж моря, стежкою до села. Єго суворе лице роз'яснювало сине око, в котрім блищав огонь побіди. З висоти скали море немов клало ся до его ніг, як побіджений ворог. Гордий з одержаної побіди, усьміхав ся солодко, з чувством сильного чоловіка.

Яка хороша була та зрадлива филя.

З близька усьміхала ся невинно. Окружена легкою, білявою піною, підносила ся, набирала краски темного смараґду. Грались они з собою в безнастанних здогонах, то піднимаючись в гору, то опадаючи на долину. Ледве прибрали ся в чудові перли, — гнеть розпливали ся і мінили ся найріжнїйшими красками, як дуга.

Коли одні з них гинуть — зараз творять ся нові.

Бавила ся филя, а єї хребтом плив легкий шепіт. Місцями простягала ся та зрадниця ліниво, або вдираючи ся на берег вскорі тревожно утікала. Була она тепер ніжною, не мов би пестила ся і корила ся, без завзятя мимо програної борби — однако часами ударяла зрадниця несподівано і напрасно о берег, оприскуючи его піною. Так ударяє нігтями орел, котрого повіки видають ся примкнені.

А там, в просторі, далеко, принада тих

жінє. Як зачувати мінїстер справ заграничних мав амбасадорам заявити, що Туреччина нїколи не згодить ся на услівя мира, які за підставу мали би признанє анексиї Триполїтанії.

Новинки.

Львів, 17 цьвітня 1912.

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити з приватних фондів гр. кат. комітетови будови церкви у Виткові новім повіт Камінка струмилова на докінченє тої будови 200 К запомоги.

— **Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф** прибув дня 16 с. м. рано з Коломиї до кватири в Угорниках. Привитаний торжественно населенєм і бандериєю від'їхав кінно через Хриплин вимина ючи Тисьменицю до Марковець.

З Огинії доносять під вчерашною датою: Найдост. Архікнязь Кароль Франц Иосиф переїхав нинї о 10 год. через Огинію на чолї своєї шкадрони і удав ся до своєї кватири в Голоскові. В Огинії витала переїзджаючого Архікнязя з одушевленєм коло тріюмфальних воріг товпа людий під проводом процесий обох обрядів, депутация жидівскої громади віроісповідної і бандерия руских Соколів.

В Голоскові перед кватирою приготовленою для Архікнязя, представив Найд. Гостеви товмацкий староста Едм. Станиславский репрезентантів властий і властителя знаної фабрики знарядів Ґ. Вредта. Іменем повитав Найдост. Архикнязя пан Станислав Богданович, по чім Архікнязь пішов до своєї кватири.

— **Іменованя.** П. Мінїстер справедливости іменував стар. начальника канцеляриї Адольфа Цетку в Самборі директором канцеляриї. — Ведучий книги ґрунтові Фил. Апенцелер в Черівцях іменований директором. — Офіциял уряду депозитового у Львові Фр. Розкошний іменований контрольором того уряду.

— **Небезпечні вломники.** До суду карного відставлено онегди двох небезпечних вломників: Юліяна Туржаньского і Евсевія Ґуґета, котрі в ночи на 10 с. м. вломили ся до складу паперу Рапапорта при ул. Лїндого і вкрали готівкою 1200 кор., векслї на 3000 К і 7 машин. Туржаньский жалував ся перед товаришами з фаху, що на „роботі“ не дуже доробив ся і то єго зрадило. Полїция арештувала насамперед Ґуґета, при котрім знайшла долота і витрих, котрими пороблєно і повєрчено дїри в шуфлядах бюрок, а пізнїйше арештувала і другого спільника.

— **Величезна катастрофа на мори.** Після послїдних вістий згинуло з людий, що їхали кораблем „Тітанїк“, 1550 людий, виратувало ся 675 пасажирів і 200 людий з залоги. Єсть то найбільша доси катастрофа на мори, яку істория доси записала. Вина того нещастя спадає, як тепер показує ся, на капітана корабля. Величезний пароплав, справдешнє плаваюче місто плив в ночи цїлою силою пари, мимо того, що капітан мусїв знати, що має перед собою ледове поле, довге на 75 анґлїйских миль, через котре треба буде переплисти. Капітан Сміт був давнїйше комендантом корабля „Олїмпік“, з тої пори мав на совісти стовкненє того корабля з анґлїйским кружляком Гавк. Щоби направити ту ганьбу, хотів він тепер в першій подорожи найбільшого велита між кораблями показати, що корабель сей може і найскорше плисти і так не лиш самою величиною але и скоростию їзди перевисшити всї инші пароплави.

Отже їхав з нечуваною скоростию і так в розгонї хотів переїхати через то місце, що було засїяне ледовими горами, ожеледцями, які надпливають з далекої півночи. Сміт оправдував ся тим, що ожеледець виставав лиш в однїй десятій части понад воду а девять десятих знаходило ся під водою, отже він не видїв, яка небезпечність грозить кораблеви. Се єго однак зовсїм неоправдує, бо в тїм місци повинен він був бути осторожним і не гнати цїлою силою пари. Отже корабель вдарив з цїлої сили об ожеледець і розбив ся.

Від хвилї стовкненя з ожеледцем аж до хвилї затоненя минуло 4 і пів години. Через той час діяли ся страшні сцени на кораблю. Перепуджені пасажири повибігали з кают на поклад і розпочала ся страшна борба о ратунок. Всї хотїли дістати ся до лодий ратункових, котрих як на так великий корабель було навіть за мало. Богачі — на кораблю було кількох міліонерів — обіцювали заплатити величезні суми, лиш щоби їх передовсїм забрано на лоди. Настала формальна лїцитация. Перепуджені подорожні скакали в море, ловили ся плаваючого леду і з него хотїли дістати ся до лодий. Жінки і дїти всї виратовано.

На кораблю було сїм міліонерів а то Астор, Ґуґенгайм, Реблінґ, Вандербільдт, Таєр і ще якихсь двох. Всї они разом представляли майно звиш два і чверть міліярда. З кораблем затонуло в мори звиш пів міліярда. Сам корабель представляв вартість звиш 65 міліонів корон, затоплені дорогоцїнности звиш 120 міліонів а почтові пересилки 5 міліонів.

Що то за велит затонув в мори, можна набрати переконаня і з скількости поживи, яке знаходила ся на нїм, а котрої він потребував лиш на тиждень. На кораблю було 75.000 фунтів сьвіжого мяса, 35.000 яєць, 25.000 фунтів дробу, 40 тон бараболь, 1.500 ґальонів молока, 1000 фунтів чаю, 250 бочок муки, 10.000 фунтів ярини, 12.000 мінеральних вод і 16.000 фляшок пива і вина. — Вість о катастрофі зробило в Новім Йорцї дуже пригноблююче враженє. Перед бюрами корабельними зібрало ся множество людий, дожидаючих з як найбільшим занепокоєнєм дальших вістий. На першу вість, дану телеґрафом без дроту, надплили деякі кораблї на поміч, але вже досить пізно. Однак удало ся їм вже виратувати деяких потапаючих і може бути, що коли они вернуть, то число жертв покаже ся менше.

Господарство, промисл і торговля.

— **Загальні збори філії Краєв. Тов. господарского „Сільский Господар“ в Чорткові** відбудуть ся в четвер дня 25 цьвітня с. р. в комнатах „Народ. Дому“. Порядок дня: 1) Отворенє зборів точно о год. 10 перед пол. головою товариства судиєю Юрчиньским. 2) Виклад з практичними поученями господарскими: „преминенє в господарстві штучних навозів і переведенє дослїдних піль“ інспектор рільництва п. Фр. Горегляд зі Львова. 3) Звіт з діяльности краєвого Тов. господарского „Сільский Господар“ і єго Філії в Чорткові. 4) Вибір видїлу. 5) Звіт комісиї контрольної. 6) Практичний виклад про значінє садівництва для рільництва з демонстрациями о притинаню, щепленю і околїзованю дерев овочевих виголосить п. І. Струк. 7) Вильосованє поміж членів

филь замінювала ся в більше сувору і грізну красу. А послїдні проміні заходячого сонця топили їх, придаючи їм відтїнь розтопленого металю. Короткі филї, немов би спішачи ся перекидали ся вершками подертих на кусні хребтів, сипали довкола іскри, мов в збруї викутій зі стали, заповнювали безмежний овид і никли в тайній грозї безконечности.

Іво ішов, колисаний тисячию чародійних голосів. На право, напротив океана, в єго незглубимими тайнами, простягав ся лїс, а єго нутро крило ся під конарами розлогих дубів.

Ішов краєм нерівним, поритим филями і бурями, ішов бретоньским степом, де з поміж сїрих скал вициптав денеде яловець, а папороть підіймала ся як вітрило, вторуючи тужно жалібному завиваню вихру в просторі. Дальше стежка ішла в гору, перетинаючи високі скали.

Іво побачив своє сільце. Рибацкі хати, що тиснули ся довкола дзвінниці, виглядали як череда, спочиваюча коло свого пастиря. І там напротив моря, на дорозї, пізнавав свою хатину, похилену від старости буду, що трясла ся під напором вихрів і надморских заверух.

Хоч бідна, однако стояла, олицетворене тої нужди, котру в собі крила. Ах, нужда, тверда нужда — а однако яка солодка, коли промине розпливаючи ся у спомин. А коли крізь то сїре і сумне око нужди продре ся промінь радости, хоч би дрібненький, як сьвятоіваньский хробачок, як він заблищить, загріє, кріпшаючи і прибираючи розміри і тепло сонця. Нинїшний день був днем радости.

Хата сьміяла ся рожево, скупала в блеску заходячого сонця, посилаючи визов тому страшному морю. Чоловік ішов легко, мимо тяжкої одежи, утїшений новою побідою, яку одержав над тою зрадливою филею, в напрямі свого мешканя, котре єго вижидало. Певне мусїла жінка кілька разів виходити на поріг, присло нюючи очи і шукати єго на дорозї. Бачив вже її пухку і хорошу — як витала єго усьміхом, в часї, коли малий Івась вилазив єму на колїна.

Івась з синими оченятами, що мінили ся як краски моря, такий сильний в третім роцї, від морского воздуха, що скріпляв єго легкі. На хвильку образ єго дитини змішав ся зі спомином уратованої. Єго ніжність віджила. Пізнїйше єго привид перейшов в зачарований круг будучности. Бачив Івана молодцем сильним, вступаючим в лодку, аби боротись з морем. Усьміхав ся до своїх мрій, сходячи стежкою і співаючи з радости рибацку пісню.

III.

Коли приступив до дверий, учув Іво неспокій, серце єму стиснуло ся. Длячого двері були зачинені? А коли їх отворив, кинули ся сусїди, заступаючи єму дорогу.

— Зажди! Не входи! О, мій бідний Іво.

Споглянув на них здивований. Пізнїйше відбило ся о єго уши імя Івана. Іван? Маленький? — відсунув їх раменем і увійшов.

В глубинї комнати, на ліжку, лежав синий труп дитини. Жінка з криком і зойком розпуки повисла на шиї свого мужа. Сусїдки уриваними словами, з плачем, оповідали нещастє. Івась упав до моря, коли бавив ся на березї... ратунок прийшов запізно... Жінка страшно заридала, обжаловуючи себе о недогляд... зломана, пригноблена, вижидаюча справедливого гнїву вітця.

Іво стояв мовчки, блїдий, страшний перед дрібним тїлом. Виратував дитину иншого, а нїхто не найшов ся, щоби уратувати єго дитину. Але огірченє не діймило єго душі. Єго благоджувала християньска смирність і бретоньска преданість перед грозою смерти. А єго проста гадка рвала ся до моря. Спитав острим голосом:

— О котрій годинї?

— О пятій — хтось відповів.

Зойк вирвав ся єму з горла, подібний до рику.

— Пята година! година, о котрій він сам кинув ся у воду.

— Ах зрадниця, мантійка!

Нараз зрозумів пестощі филь і цїлий глум тих усьміхів, які они єму посилали в дорозї. Коли видирав филї тамту жертву, она забрала єму сина.

Ах, підла, страшенно підла!

Відвернув ся до моря з дико затисненим кулаком.

Зрадниця, она побідила! — а тепер ще співала і підіймала ся, весела, блискуча в послїдних блесках сонця.

На овидї послїдний рубець червоного, западаючого сонця гладив филї; єго блеск кинув кавову луну на око рибака, котрий стоячи піднимав своє чоло, насуплене местию, своє лице немов з ґранїту виковане.

Довго чоловік і море споглядали по собі, як два суперники, котрі хватають віддих перед початком борби. Оба здавало ся розмавляли, слухали, взаїмно і розуміли, оба визивали ся взаїмно і грозили собі ненавистию.

Нараз заходяче сонце запало. Потемнїло море: здавало ся усуває ся, меншіє і здалека відозвав ся вихор надбережний і загудів ген над филями. А під поглядом чоловіка, здавало ся, море замовкло.

товариства щеп, пнів пасіки, яєць расового дробу і субвенционованих головним виділом товариства безрог. 8) Внесеня і запити членів. 9) Замкнене зборів. З огляду на приїзд і від'їзд референта, інспектора рільництва, упрашає ся о прибутє точно на означену годину 10 перед полуднем. За виділ товариства: *Євг. Юрчиньский*, голова. *І. Колодій*, писар.

— **Комунікат Краєвого Зоюза госп.-торгов. спілок, торг. Синдикату Тов. „Сільский Господар"**, у Львові ул. Зіморовича ч. 20. Отсим повідомляєсь загал нашої суспільности, що від дня 15 мая с. р. кошти перевозу угля підносять ся о 7 до 10 корон на 10.000 кґ., наколи сама ціна угля на сезон літний задля небувалих доси страйків в копальнях не обнижаєсь. На жадане вишлемо кождому ціну угля на літний сезон і радимо замовляти уголь безпроволочно, щоби уникнути підвижки перевозових коштів, а зазначуємо, що о підвижці перевозових коштів рішає день висилки ваґона з копальні а не дата замовленя. Зі взгляду на дуже короткий час вказане є замовляти уголь безпроволочно.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Дністер"** подає до відомости, що виборчі збори в цїли вибору відпоручників на загальні збори Товариства відбудуть ся дальше як слїдує:

Дня 22 цьвітня с. р. в понеділок:

В Перемишлянах в сали „Народного Дому" о год. 12 в пол. під проводом місцевого пароха о. дек. Ізидора Копертиньского в цїли вибору 5 відпоручників із судового пов. Перемишляни.

Дня 23 цьвітня с. р. ві второк:

В Вишнївчику в читальни „Просьвіти" о год. 12 в пол. під проводом місцевого міщанина п. Стефана Кисіля в цїли вибору 2 відпоручників із суд. пов. Вишнївчик;

в Скалатї в сали повітового Товариства кредитового о год. 12 в пол. під проводом місцевого ц. к. нотара п. Омеляна Шолгіві, в цїли вибору 2 відпоручників із суд. повіту Скалат.

Дня 24 цьвітня с. р. в середу:

В Товмачи в читальни „Просьвіти" о год. 12 в пол. під проводом місцевого адвоката дра Івана Макуха в цїли вибору 3 відпоручників із суд повіту Товмач;

в Жидачеві в сали „Сокола" о год. 12 в пол. під проводом о. Омеляна Левицкого пароха з Івановець в цїли вибору 2 відпоручників із суд. повіту Жидачів;

в Копичинцях в сали „Народного Дому" о год. 12 в пол. під проводом місцевого лікаря дра Луки Сафіяна в цїли вибору 3 відпоручників із суд. пов. Копичинці;

в Монастирисках в сали товариства „Сила" о год. 12 в пол. під проводом місцевого пароха о. сов. Захариї Подляшецкого в цїли вибору 2 відпоручників із суд. повіту Монастириска;

в Рогатині в сали прив. укр. ґімназії о год. 12 в пол. під проводом директора місц. ґімназиї п. Михайла Галущиньского в цїли вибору 6 відпоручників із суд. пов. Рогатин.

Телеґрами.

Льондон 17 цьвітня. З Ню-Йорку доносять: Після тутешних обчислень число залогових лодий корабельних корабля „Тітанік" виносить 276 людий а з того виходить, що виратувано лиш 598 пасажирів. — Почта подає до відомости, що на корабли „Тітанік" згинуло 7 мілїонів листів.

Ню-Йорк 17 цьвітня. Віцепрезес товариства White Star Line, Фраклїн, заявив, 325 подорожних І. кляси корабля „Тітанік" уратувало ся 202, з 285 подорожних II. кляси уратувало ся 114.

Льондон 17 цьвітня. Палата послів по оживленій дискусиї ухвалила біль о homerule в першім читаню 360 голосами против 266 серед грімких оплесків націоналїстів ірляндских і лїбералів. Манїфестация повторила ся, коли премієр Асквіт формально предложив біль палаті.

Ню-Йорк 17 цьвітня. З Монтріль телеґрафують, що єсть ще надія, що корабель „Parisian" має на покладї ще людий уратованих з корабля „Тітанік", бо корабель той пливе тепер до Ґаліфакса, хоч цїлию єго була Філядельфія.

Ціна збіжа у Львові.

дня 16-го цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·70	до	11·10
Жито	8·60	„	9·—
Овес	8·50	„	8·90
Ячмінь пашний	8·20	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до варена	9·—	„	14·—
Вика	11·50	„	12·50
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	90·—
Конюшина біла	110·—	„	150·—
Конюшина шведска	80·—	„	100·—
Тимотка	65·—	„	75·—

Надіслане.

Пожарну філїю Товариства ґімнастичного Сокіл в Дубю на загальних зборах дня 18 лютого 1912 розвязано.

Заряд Товариства:
ЯКИМ КЛИМЧУК, голова.
Т. ЧОРНОБАЛЬ, начальник.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землі, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, признаки чепої до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патріотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубшим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·45, 2·30§), 2·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мишани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·20, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·23
§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·45, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мишани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·20
§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·12, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).